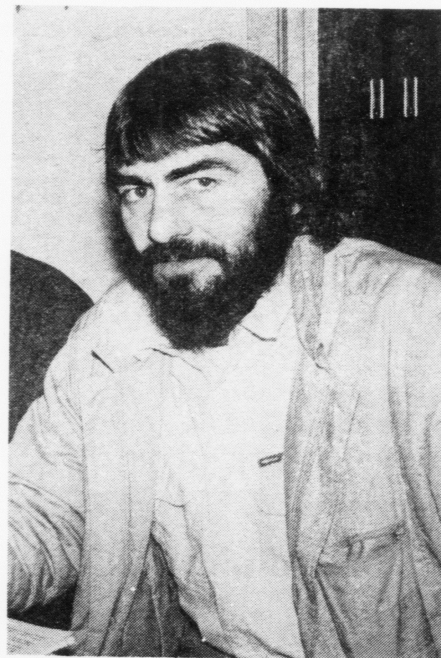

Kjòthús Búnaðar- manna er neyðugt

-Tað er so vindandi galið, at innfluttar vørur hava fingið so vorðið fótafesti, at okkara egni matur ikki kemur nóg væl til haldar longur. Heldur ikki er skipað so fyri, at fólk kunnu keypa ódýran og óviðgjordan fisk, hann skal jú flytast út sum skjótast, soleiðis at vit kunnu fáa ráð til allan innflutningin, og onkuntíð flyta vit so inn aftur okkara egna fisk, men tá í snildum pakningi fyri tíggujfalt virði skivar Hans Vang, formaður í Lf Kjòthúsi Búnaðarmanna.

Hann heldur, at einasta leið úr naggatódnini er, at eitt landbúnaðarvørur mugu fara um eitt sovorðið virki, har umstøður eru til at búna, flokka og pakka vørurnar undir djóralæknaeftirliti.

Hanus Vang: -
Tað er hugstoytt,
at landsstýrið
ongan hug hevur
at hjálpa jarðar-
brúkarum og
fóroyingum at
fremja ætlanina
viðvíkjandi Kjòt-
húsi Búnaðar-
manna

sjónarmið

Fyri fleiri árum síðan tóku jarðarbrúkarar seg saman í lutafelagsskap fyri at byggja og reka eitt sláturhús við kjòt-vinslu.

Orsøkin til hesa stóru avgerð er eyðskild. Sum tíðirnar eru vorðnar, er tað soleiðis, at allur handilsskapur hevur lagt seg eftir at flyta inn og veita feroyingum vørur, sum eru pakkaðar uttanlands, enná onkuntíð við feroyskum teksti á. Eisini verður munandi flutt inn av niðurkøldum kjòti, og tað kann hava stóran tolllætta við sær.

Sera litið er av feroyskum kjòtverum í handlunum, og um tær eru, so verður so nógv sett uppá, at tær ikki eru keyppandi. Ymisk feroysk servørar fæst tó — feroysk framleiðsla — men ræveni er flutt inn, kanska úr Ný Zealandi.

Meðan henda gongd, ja onkur røpar tað helst menning, er farin fram,

er feroyskur matur í stóran mun farin frá at vera álitið, til at vera nakað fólk savnast um tá tað skal vera for-kunnugt.

Tað er so vindandi galið, at innfluttar vørur hava fingið sovorðið fótafesti, at okkara egni matur ikki kemur nóg væl til haldar longur. Heldur ikki er skipað so fyri, at fólk kunnu keypa ódýran og óviðgjordan fisk, hann skal jú flytast út sum skjótast, soleiðis at vit kunnu fáa ráð til allan innflutningin, og onkuntíð flyta vit so inn aftur okkara egna fisk, men tá ið snildum pakningi fyri tíggujfalt virði.

Jarðarbrúkarin hevur sæð í eyguni, at 500 veitarar í sjálvdrátti ikki megna at bjóða vørurnar fram eins lokkandi og samskipað sum tær innfluttu. Tí halda vit og mong við okkum, at einasta leið úr naggatódnini er at hesar

okkara vørur mugu fara um eitt sovorðið virki, har umstøður eru til at búna, flokka og pakka vørurnar undir djóralæknaeftirliti, samsvarandi matvørlugini.

Matvørlugin krevur eisini, at allar tinar umstøður eru plastviðgjordar osfr., um vørar skal um handilssk. Vandi er sostatt fyri at einans útlendskar kjòtverur verða loyvdar í handlunum okkara, tí vit hava sum er ikki góðkenniligar umstøður fyri tí, landið kastar av sær á eftir ári. Eini 150 tons av neyta- og kálvakjòti, eini 700 tons av seyði, og eini 100 tons av svinakjòti.

Ætlanin er tó ikki, at alt hetta skal um kjòthúsið. Vit ætla ikki at gera enda á serfæroysku flettingarmentanini, men at vera eitt neyðugt hjálpanði lið ímillum jarðarbrúkarar og brúkarar. Eisini er ætlanin at felagið skal fletta seyð

fyri øll, ið tað ynskja, soleiðis at fólk fáa krov og avroð heim aftur við sær.

Sagt verður, at nú bannað er at flyta seyð um oyggjarnar, hevur virkið ikki so góðar mogleikar. Vit meta tó, at hetta forboðið má slakast, tá seyður verður fluttur beinleiðis á sláturhús.

Vit halda at brúk er fyri hesum virki, eisini tá tað snýr seg um at fáa feroyskar servørur til heiður og æru á handilshillarnar. Tá ov litið er av egnari framleiðslu, er møgulegt at arbeiða við innfluttum kjòti, á jøvnum fœti við aðrar fyrirkur.

Kunnugt er at á hesum øki hava vit ikki framt íløgur, hvørki til tað neyðugt er, ella tvær triggar ferðir tað neyðuga eins og á øðrum samfelagsøkjum.

Higartil er alt slátur farið fram í kanska 5000 heimum, og tey, ið taka

mest, selja sjálvandi burturav. Hetta er eitt ótrúliga stórt arbeiði, ið gjørt verður hvørt heyst, men nútíðin krevur sum sagt samskiping og umstøður, í minsta lagi til tað, ið seljast skal í handlunum.

Eitt, ið vert er at hava í huga í hesum máli er, at nýggja jarðarlógin áleggur bóndunum framleiðsluskyldu, og við hesi skyldu má eisini fylgja ein trygd fyri at sleppa av við vørurnar, og at tað skal loysa seg.

Serliga nú harðar tíðir eru í landinum, hevur samfelagið skyldu til at skipa so fyri, at okkara egni matur verður brúktur áðrenn vit flyta mat inn. Tað ber ikki til lutvist at tveita okkara egna fyri bakka, og keypa útlendskt í staðin. Politikarar tosa eisini um gjaldsjaðna-hall.

Vit halda, at natúrliga samfelagsgongdin krevur, at hetta litla virkið

fær ein kjans at visa síni livilíkindi, og vóna, at tann figging, ið næstan hevur verið á pláss í fleiri ár, nú fæst.

Nú henda grein er um at verða liðug í telduni, frættist, at Landsstýrið ongan hug hevur at hjálpa jarðarbrúkarum og feroyingum í hesi sera neyðugu útbýgging. Tað er sera hugstoytt. Eisini er hugstoytt, at samgongan ætlar at taka allan toll av innfluttum niðurgreiddum seyðakjòti.

Hetta líkist ongum minni enn eini samansverjing til frama fyri innflutning og EEC-bøndur. Eru kanska onkrar óalmennar undirnotur í handilssáttmálanum við EEC?

Hanus Vang,
formaður í
L/F Kjòthúsi
Búnaðarmanna

Skal sjálvtekt fáa loyvi at ráða?

Undir yvirskriftini »Fót-gangarar kúgaðir« er grein í Sosialinum tann 6. november, har Regin Eikholm gremur seg um at Tórshavnar Býráð ikki ognartekur ein part av eini trøð hjá eldri havnarfólki, fyri at gera eina gotu til gongufólk við súkklu og barnavognum.

Regin Eikholm gremur seg um, at í vátveðri ikki er komandi tursskøddur yvir um trøðna, sam-

stundis sum hann leggur eftir eiganum, at hesin ikki vil geva loyvi til at gingið verður eftir trøðni. Frekleiki út um alt mark. Hvussu hevði skilið verið, um øll tóku seg til rættis sum teimum lysti.

Sum tilflytari til Havnar má Regin Eikholm og onnur fylgja og ikki niðurbóta ta síðvenju, ið altíð hevur verið í Havn, og er tað at virða ognarrættin hjá øðrum, og at traðir

ikki eru til fótatræð.

Eg havi ílt við at trúgva, at Regin Eikholm sum bóasonur úr Hvalvík er upplærdur heiman, at dyrkað lendi í Hvalvík er til fótatræð.

Eingin hevur loyvi til at gera seg inn á ognir hjá øðrum.

Tórshavnar Býráð eigur rós uppiborið, at teir hóast ágang eru stóðfastir og framvegis virða rættin hjá tí einstaka

íbúgvnum í kommununi.

J. Paturssonar gota hevur nógva ferðslu eins og fleiri aðrar gotur í Havn, har eru eisini góðar og breiðar gongubreytir, heldur betri enn nógva aðrastaðni í býnum.

Teinurin, ið Regin Eikholm ynskir eina gotu á, frá Tórfinnsgøtu til Dalavegin, hevur í J. Paturssonar gotu eina breiða, góða gongubreyt út í eitt, t.v.s. ikki avbrotin av

nøkrum koyrivegi. Tá Regin Eikholm fær fram, at júst henda gota er ein deydsefella fyri børn, og beint aftan á nevnið, at tvey deydsefoll hava verið í gotuni seinastu árin, uttan at koma nærri inn á umstøðurnar í sambandi við hesi deydsefoll, kann lesarin skjótt fáa ta fatan, at tað eru børn, ið deyð eru í ferðsluni júst á hesum øki, so er tættur ikki. Ein ógvuliga ósaklig og villileiðandi viðgerð av málinum.

Tí Regin Eikholm sparir TVEIR MINUTTIR við at niðurtræða eina trøð

og harvið gera seg inn á ogn hjá øðrum, á veg til og frá arbeiði sínum.

Istaðin fyri at stara seg blindan á ynsktu gongugotu, átti Regin Eikholm, um trygðin hjá børnum og gongufólki liggur so framarlaga í huga hansara, at vent eygunum at teimum veruligu trupuleikunum í ferðsluni, og ikki minst tydingarmikl, um úrslit skal spyrjast burturúr, viðgjørt teir á ein sakligan hátt.

Havnarfólk